

B – 5^e zondag van Pasen – 27/28 april 2024

Handelingen 9,26-31; 1 Joh 3,18-24; Joh 15,1-8 (Jezus als de wijnstok)

De druiventrossen, dat zijn wij

We hebben allemaal wel eens verhalen gehoord, of we hebben het zelf meegemaakt, dat een vader, een moeder, een grootvader of een grootmoeder, op het sterfbed aan de kinderen of de kleinkinderen, een laatste aanbeveling meegeeft. Een aanbeveling om vooral voort te zetten wat zij in hun leven hebben gedaan, en vooral dat ze elkaar blijven ondersteunen. Het zijn voor de familieleden altijd aangrijpende momenten. Ook dingen die men nooit vergeet. Soms wordt het ook op het bidprentje gezet.

Dit is ook wat Jezus aan zijn apostelen zegt in zijn afscheidsrede, de dag vóór zijn kruisdood. Wij lezen er vandaag in het Evangelie een stukje uit. Jezus weet dat de dood Hem te wachten staat, Hij weet dat het zijn laatste dag is, en Hij geeft nu, op die laatste dag, aan zijn leerlingen, zoals iemand op zijn sterfbed, een laatste aanbeveling.

En daarom vertelt hij hun iets dat ze nooit zullen vergeten, en altijd zullen onthouden. Het is ook iets dat het meest wezenlijke uitdrukt. En zoals altijd, wanneer Jezus in beelden spreekt, symbolen gebruikt, is het een beeld dat komt uit het dagelijks leven, gemakkelijk te onthouden, de wijnstok. “Ik ben de wijnstok”, zegt Hij, “jullie zijn de ranken”.

Los van Mij kunnen jullie niets, zegt Jezus daarom. Ik ben de wijnstok, jullie zijn de ranken. Zonder een wijnstok zijn er geen ranken. De ranken worden gevoed vanuit de wijnstok, en daardoor kunnen ze vrucht dragen. De band met Christus bepaalt heel je leven, kan niet meer verbroken worden, je levenskracht haal je uit de wijnstok

Er is maar één wijnstok, maar er zijn veel ranken. En die vele ranken, dat zijn wij allemaal, ieder op zich, allemaal verschillend, maar allemaal geënt op die ene wijnstok.

En die ranken dragen vruchten, druiventrossen. Wij zijn het die vruchten dragen. En wat die vruchten dan wel zijn, lazten we zojuist in de tweede lezing, uit de Eerste Brief van Johannes, die ons op het hart drukt: “elkaar liefhebben niet met woorden en leuzen maar metterdaad” – “doen wat de Heer aangenaam is” – “van harte geloven in de naam van Jezus en elkaar liefhebben”. Dat zijn de vruchten die wij als ranken aan de wijnstok moeten voortbrengen. En die vruchten kunnen wij op allerlei manieren doorgeven. Voor de een zullen het zoete tafeldruiven zijn, voor de ander wijn uit geperste druiven. Ieder naar zijn roeping. Ieder naar zijn talenten.

In de Onze Lieve Vrouwekerk en in de kerk van Sint-Pieter Beneden hebben we, in allebei de kerken, een mooi glas-in-loodraam, een afbeelding van de kruisdood van Jezus. Wij zijn allemaal gewend aan die klassieke afbeelding van Jezus aan het kruis, de lijdende Christus, het hoofd voorovergebogen. Maar de kunstenaars van onze glas-in-loodramen hebben niet alleen de kruisiging afgebeeld, ze wilden ook een boodschap meegeven, en in te gaan op het mysterie. Jezus beelden zij af, niet voorovergebogen maar rechtop, de ogen open. En op het raam in de Onze Lieve Vrouwekerk geeft Jezus zijn adem, in de vorm van een Duif, de Heilige Geest, die dan opstijgt naar de Vader in de hemel. De Drie-Eenheid.

Maar het mooie en het bijzondere van die ramen, dat is dat Jezus niet hangt aan een kruis, maar daar staat als een grote wijnstok, met van boven tot onder, om hem heen, ranken vol druiventrossen. Rondom Jezus aan het kruis alleen maar druiventrossen.

Die vruchten van de ranken, die druiventrossen, dat zijn wij.

Diaken Régis